

(Φ∇Φ)

การมาเยือนครั้งแรกของคุณธีร์

เข้านี้อากาศเย็นสบาย ก้อนเมฆสีขาวลอยละล่องผ่าน ผืนฟ้า มันเป็นเพียงวันธรรมดาแสนสดใสสำหรับใครหลาย ๆ คน แต่ ดูเหมือนมันจะไม่ใช่กับนาย ‘ธีร์ราช’ หรือ ‘ธีร์’ เท่าไรนัก

นานกว่ายี่สิบนาทีแล้วที่ร่างสูงโปร่งยืนนิ่งอยู่หน้าประตูทาง เข้า แต่รองเท้าหนังสีดำขลับกลับไม่มีที่ท่าว่าจะถูกถอดแล้วก้าว เข้าไปข้างในเลยแม้แต่ก้าวเดียว เขาเป็นประธานบริษัทใหญ่ที่ทำธุรกิจ เกี่ยวกับแบรนด์เสื้อผ้าชื่อดัง วันนี้มีนัดประชุมสำคัญกับคู่ค้าราย ใหญ่ สถานที่พบเจอควรจะเป็นร้านอาหารหรูย่านใจกลางเมืองหรือ ห้องประชุมสงบเงียบ ทว่าเขากลับถนัดมาที่ร้านคาเฟ่แมวแทน

ขนาดร้านประมาณสองห้องใหญ่ ด้านบนประตูมีป้ายล้านคลุม เพื่อให้รู้สึกถึงความเป็นญี่ปุ่นสมชื่อร้าน กระจกบานใสแวววาวทำให้มอง ทะลุเห็นถึงภายใน สิ่งมีชีวิตขนฟูตากกลมเดินไปเดินมา เล่นกับผู้คน เยือนแปลกหน้าแปลกตา แม้จะยังอยู่ในช่วงเวลาเช้า แต่กลับมีผู้คน

เข้าออกร้านไม่น้อย

“สวัสดิ์คะ คุณลูกค้าเคยมาที่นี่มาก่อนไหมคะ”

ธีรราชละสายตาจากสิ่งมีชีวิตน่ารักพวกนั้น ก่อนพบว่าตรงหน้าของเขามีพนักงานสาวยืนต้อนรับด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนกล่าวตอบเธอตามมารยาท

“ไม่เคยครับ”

“งั้นขออธิบายกฎของทางร้านก่อนนะคะ Neko's Homu มีค่าเข้าชมร้อยบาท คุณลูกค้าสามารถเล่นกับน้องแมวได้ตามสบาย แต่อย่าดึงหางหรืออุ้มน้องขึ้นมานะคะ ส่วนอาหารสามารถยกมือสั่งพนักงานได้ตามปกติ หากเป็นวันเสาร์และอาทิตย์ทางร้านจะจำกัดเวลานั่งได้เพียงครั้งละหนึ่งชั่วโมงครึ่ง แต่ถ้าเป็นวันธรรมดา ลูกค้าสามารถนั่งได้เรื่อยๆ ไม่มีเวลากำหนด ถ้ารับทราบแล้ว คุณลูกค้าสามารถล้างมือข้างหน้านี้แล้วถอดรองเท้าเข้าร้านได้เลยคะ”

ธีรราชจัดการถอดรองเท้าหนังและล้างมือตามคำแนะนำทันทีที่เลื่อนบานประตู เสียงกระพรวนที่เขว่นไว้ด้านบนดังกรูกริ่งเรียกร้องความสนใจจากเจ้าสิ่งมีชีวิตที่เป็นเหมือนจุดเด่นของร้าน ใให้หันมามอง ครันมีดวงตากลมโตจ้องเข้ามาๆ ธีรราชก็รู้สึกเกร็งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ภายในร้านตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาลขาวให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือนอยู่บ้าน แสงไฟสีเหลืองอ่อนนวลๆ แอร์เย็นๆ กระทบบเข้ากับใบหน้าเข้ม ธีรราชมองไปรอบร้านคล้ายกับกำลังถูกดิงดูดดูดู ก่อนที่จะมีมือหนึ่งโบกไปมา

คนคนนั้นคือคู่ค้ารายสำคัญที่มีนัดกับธีรราช อีกฝ่ายยังเป็นเด็กหนุ่มอายุน้อย สวมเสื้อผ้าสบายๆ ต่างจากธีรราชที่สวมชุดสูท

สีดำสนิท ดูยังไงก็เหมือนมาผิตสถานที่

“สวัสดิ์ครับคุณธีร์ หน้าตาคุณดูตกใจมากเลยนะครับที่ถูกลงมาประชุมที่ร้านคาเฟ่แมว” คุณค่าคนนี้นั่งกล่าวแซวพลางมองใบหน้าของธีรราช เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มเหมือนมีคำพูดมากมายอยู่ในใจ แต่เลือกที่จะไม่พูดออกมา

“นี่เป็นครั้งแรกที่มีลูกค้านัดผมมาที่แบบนี้ครับ”

“ผมชอบแมวนะครับ เลยอยากลองมานั่งประชุมที่ร้านคาเฟ่สบายๆ แบบนี้บ้าง ที่นี่อยู่ไม่ไกลจากบริษัทเท่าไร เดินทางก็สะดวก” ชายหนุ่มคู่ค้าคุยจ้อ บนตักมีแมวตัวอ้วนนอนอยู่ ท่าทางดูมีน้ำหนักรออยู่ไม่น้อย เจ้าตัวใช้มือข้างหนึ่งเกาคางและใบหน้าที่อวบอ้วนนั้น แล้วใช้มืออีกข้างหยิบเมนูอาหารขนาดเล็กที่ถูกวางเตรียมไว้บนโต๊ะ

“คุณธีร์ทานอะไรมาหรือยังครับ ผมเคยมาที่นี่หลายครั้งแล้ว อาหารที่นี่อร่อยไม่แพ้พวกร้านอาหารแพงๆ เลยนะครับ ถ้าคุณได้ทานต้องติดใจมากแน่ๆ”

“ไม่ละครับ” ธีรราชปฏิเสธ

“ทานน้อยเถอะครับ เรื่องที่จะพูดคุยด้วยก็เกี่ยวกับเจ้าน้อยพวกนี่แหละครับ ทานไปคุยไปจะทำให้เข้าถึงบรรยากาศง่ายกว่านะครับ” เด็กหนุ่มพูดจบก็ไม่ปล่อยให้ธีรราชได้พูดปฏิเสธอีก เขาริบยกมือเรียกพนักงาน “ผมเอาเฟรนช์ฟรายส์ซิสกับโกโก้ปั่นแก้วหนึ่งครับ”

พนักงานสาวพยักหน้ารับ หลังก้มหน้าก้มตาจดเสร็จก็เงยหน้าหันมามองลูกค้าอีกราย ธีรราชคล้ายไม่มีทางเลือก เขาหลบตามองเมนูคร่าวๆ ก่อนสั่งไปอย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก “ลาเต้แก้วหนึ่งครับ”

“เฟรนช์ฟรายส์ซีต โโกโก้ปั่น แล้วก็ลาเต้ นะคะ ระหว่างนี้คุณลูกค้าเล่นกับน้องแมวไปก่อนนะคะ ทางร้านจะรีบนำมาเสิร์ฟให้ค่ะ” พนักงานสาวอมยิ้ม เธอเก็บเมนูบนโต๊ะกลับไปอย่างเรียบร้อยก่อนปล่อยให้ลูกค้าได้ใช้เวลาตามสบาย

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครคอยมากวนแล้ว ชีรราชก็เริ่มเข้าหัวข้อสนทนาที่เป็นเป้าหมายหลักในการมาทันที “ที่ว่าเกี่ยวกับแมวพวกนี้หมายความว่าไงเธอครับ”

“ผมอยากให้บริษัทคุณธีร์ออกแบบเสื้อผ้าเกี่ยวกับน้องแมว สมัยนี้คนนิยมเลี้ยงสัตว์ ถ้ามีเสื้อผ้าที่คนเลี้ยงสามารถใส่คู่กับสัตว์เลี้ยงตัวเองได้ แถมยังเข้ากับธีมที่บริษัทผมกำหนดมาอีกด้วย อีกประมาณสามเดือนจะมีการจัดโชว์ ผมคิดว่าคนรักสัตว์จะต้องสนใจมากแน่ๆ”

“ทางบริษัทผมไม่เคยออกแบบเสื้อผ้าให้แก่สัตว์มาก่อน ไม่แน่ว่าจะทำออกมาได้ตามที่ทางบริษัทคุณต้องการหรือเปล่า”

“เพราะแบบนั้นผมถึงได้นัดคุณมาที่นี่ไงครับ ได้ลองสัมผัสบรรยากาศที่แตกต่างออกไปจากเดิม เพื่อมีไอเดียใหม่ๆ เข้ามาบ้าง คุณธีร์เป็นคนมีฝีมือ บริษัทของคุณก็เติบโตขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ผมเชื่อว่าคุณต้องทำได้แน่ครับ”

ชีรราชฟังแล้วก็นิ่งเงียบไป เขาถือคิดว่าไม่มีสิ่งใดทำไม่ได้หากยังไม่ได้ลองทำ ครุ่นคิดอยู่ไม่นานก็ยื่นมือออกไป “เข้าใจแล้วครับ ผมจะลองดู”

ได้ยืนแบบนั้นบนใบหน้าของชายหนุ่มคู่ค้าก็ปรากฏรอยยิ้มกว้าง รีบยื่นมือไปจับด้วยแทบจะในทันที

“ฝากด้วยนะครับคุณธีร์”

พีบ พีบ พีบ

หลังจากพูดคุยเรื่องสำคัญเสร็จก็มีเสียงของอะไรบางอย่างดัง
เข้ามาของพวกเขาคือเสียงประหลาดดังดูดความสนใจ เมื่อ
ลองก้มลงมองก็พบเข้ากับสิ่งมีชีวิตขนฟู เส้นขนสีส้มปกคลุมทั่วตัวดู
นุ่มฟู อึ้งเท่าที่สัมผัสกำลังฝนเล็บกับกระเป๋านางของเขาอย่างเมามัน
กระทั่งดวงตากลมโตะสบเข้ากับธีรราชพอดิ มันแยกเขี้ยวพลงส่ง
เสียงร้องออกมาราวกับกำลังตกทาย

เมี้ยว

!

ธีรราชพุดิไม่ออก กระเป๋าของเขาถูกเล็บคมที่ซ่อนอยู่ในอึ้ง
ทำนุ่ม ๆ นั้นขวนจนเส้นใยหลุดลุ่ย ในช่วงเวลาที่ไม่ว่าจะทำ
อย่างไรกับเจ้าแมวตัวนี้ ทันใดนั้นก็เสียงหนึ่งดังขึ้นไม่ไกล พร้อม
กับที่ผีเฝ้าคู่อึ่งเร่งก้าวเข้ามา

“ไลก้า หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

แม้จะเป็นการร้องดู แต่น้ำเสียงที่เปล่งออกมากลับดูอ่อนโยน
เกินกว่าจะเป็นการตักเตือน เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนดูนุ่มน่าสัมผัส
ดวงตาคูกลมคล้ายกับเจ้าตัวก่อเรื่องเพียงแต่ว่ามันดูอ่อนหวานกว่า
การปรากฏตัวของเด็กหนุ่มทำให้เจ้าแมวสัมผัสที่กำลังก่อเรื่องชะงัก
ก่อนที่อึ้งเท่าทั้งสี่จะรีบวิ่งแจ้นไปทางอื่น ทั้งผลงานชิ้นโบแดงไว้ให้
เจ้าของร้านแทบหลังน้ำตา

“ขอโทษด้วยนะครับ ผมไม่ทันดูไลก้าให้ดี ค่าเสียหายเดี๋ยวจ
ทางร้านจะชดใช้ให้เองนะครับ คุณลูกค้าแจ้งมาได้เลยครับ” เด็กหนุ่ม
ในผ้ากันเปื้อนของทางร้านเอ่ยอย่างลนลาน รีบยกมือไหว้ขอโทษ
ขอโทษ ตรงขอบตาดูเหมือนจะมีน้ำตาคลออยู่เล็กน้อย

น่าเอ็นดู...นั่นเป็นคำที่ผุดขึ้นในหัวธีรราช
 ชายหนุ่มส่ายหน้าเบาๆ “ไม่เป็นไรครับ แคร่ยนิดหน่อย”
 “ไม่นิดเลยนะครับ กระจ่างตาจนเป็นรูแล้ว”
 “ไม่เป็นไรจริงๆ ครับ”

ธีรราชย้ำอีกครั้ง แต่กระจ่างตาไปเดียวไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร
 สำหรับเขา แต่ดูเหมือนจะไม่ใช้กับคนตรงหน้า เด็กหนุ่มพยายามยื่น
 ข้อเสนอว่าจะชดใช้ค่าเสียหายอยู่หลายครั้งแต่อีกฝ่ายก็ปฏิเสธอย่าง
 หนักแน่น

เมื่อเห็นว่าลูกค้าในเสื้อสูทยังคงยืนกรานปฏิเสธเรื่องการ
 รับผิดชอบ คนเป็นเจ้าของร้านอย่าง ‘เคธ’ ก็ไม่รู้ว่าควรทำอะไร
 ดวงตาสีวอลนัตเหลือบมองซ้ายมองขวา ในหัวคงหมุนเป็นวงกลม
 ดูก็รู้ว่ากำลังลนลานมากขนาดไหน สักพักก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า
 ผ่ากันเปื้อน หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมายื่นให้อีกฝ่าย

“ถ้าอย่างนั้นผมให้คูปองเข้าร้านฟรีแทนการขอโทษที่ไล่ก้าทำ
 กระจ่างเสียหาย หากต้องการอาหารหรือเครื่องดื่มเพิ่มกับอกได้เลย
 นะครับ ทางร้านไม่คิดเพิ่มครับ”

ธีรราชอยากปฏิเสธ เพราะเขาคงมาคาเฟ่แมวครั้งนี้ครั้งแรก
 และครั้งสุดท้าย แต่พอเห็นแววตาของเด็กหนุ่ม เขาก็เผลอยื่นมือ
 ออกไปรับคูปองใบนั้นอย่างไม่รู้ตัว หลังจัดการเคลียร์เรื่องวุ่นวายได้
 แล้ว เด็กหนุ่มก็โล่งใจไปได้เปลาะหนึ่ง ก่อนจะสังเกตเห็นลูกค้าที่
 คุ่นหน้าคุ่นตากันดี จึงรีบเอ่ยทักทาย

“อ๊ะ คุณภูมิ ไม่เจอกันนานเลยนะครับ”

“คุณเคธยังน่ารักเหมือนเดิมเลยนะครับ แต่ดูเหมือนไล่ก้าจะ
 สร้างเรื่องวุ่นวายให้อีกแล้วนะครับ”

เครหัวเราะเสียงใส เมื่ออีกฝ่ายพูดถึงเจ้าแมวล้มที่เขาเพิ่งรับ
มาเลี้ยงได้เพียงสี่เดือน แต่สร้างควมวุ่นวายจนเป็นที่เลื่องลือ

“ได้ก้าทำผมหัวหมุ่นได้ทุกวันเลยครับ ว่าแต่คุณลูกค้ำคนนี้
เป็นเพื่อนของคุณภูมิเหรอครับ”

“อ้อ เปล่า เขาเป็นคู่ค้ำของผมนะ เพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก”
ภูมิผายมือแนะนำอีกฝ่าย “นี่คุณธีร์ ส่วนนี้เจ้าของร้านคาเฟ่แมว
ที่ผมมาประจำ ชื่อเคธ”

ได้ยินดังนั้นเครก็คลายสงสัย เขาเป็นเจ้าของร้านคาเฟ่แมว
มาได้สองปีกว่า อยู่ต้อนรับลูกค้าแทบทุกวัน ส่วนมากเขาจำหน่าย
ของลูกค้ำที่มาได้เกือบทั้งหมด แต่กับลูกค้ำที่สวมสูทมาคาเฟ่แมว
เขาเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก เครยิ้มกว้างให้ลูกค้ำหน้าใหม่ “เพิ่งเคย
มาที่นี่เป็นครั้งแรกนี่เอง มิน่าผมถึงรู้สึกไม่คุ้นเลย ยินดีที่ได้รู้จักนะ
ครับคุณธีร์”

ทันทีที่ริมฝีปากสีชมพูอ่อนฉีกเป็นรอยยิ้มสดใส เขี้ยวเล็ก ๆ
สองข้างก็โผล่ออกมาให้เห็นเล็กน้อย ทำเอาหัวใจของธีร์วราชเต้นผิด
จังหวะไปชั่วขณะ

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับคุณเคธ”

“คุณธีร์ได้ลองทานอาหารที่นี่บ้างหรือยังครับ ข้าวห่อไข่น่อง
แมวเป็นที่นิยมมากเลยนะครับ ลองทานดูมัยั้ เดี่ยวผมจะไปสั่งคนใน
ครัวให้”

“ผมทานข้าวมาแล้วครับ”

“งั้นไปโอกาสหน้าคุณธีร์ลองมาทานที่ร้านดูสิครับ ผมรับรอง
ว่าอร่อยถูกปากแน่นอน ฟรีด้วยครับ ถือเป็นของขวัญพิเศษที่คุณ
ธีร์มาร้านเราเป็นครั้งแรก”

ระหว่างที่บทสนทนากำลังดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติ เสียงกระพรวนก็ดังขึ้นเบา ๆ จากด้านหลัง เจ้าของเส้นขนสีดำสลับขาว ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตกว่าสุนัขบางพันธุ์กำลังเยื้องกรายเข้ามาหาช้า ๆ ดวงตาสีเหลืองหรีแคบ มันมองมาที่ธีรราชอยู่พักหนึ่งก่อนจะยกอุ้งเท้าข้างหนึ่งขึ้นไปเหยียบบนหน้าขาในทางเกงสีดำคัดติงเนียบ จมูกสีชมพูขยับขึ้นลงดมฟุดฟิดไปทั่วตัวของชายหนุ่มอย่างสำรวจ

ธีรราชไม่เคยใกล้ชิดกับสัตว์มากเท่านี้มาก่อน นี่เป็นครั้งแรก เขาจึงอาศัยจากการสังเกตคนรอบข้าง ก่อนจะใช้ฝ่ามือลูบเส้นขนนุ่ม ๆ ของมันเบา ๆ ทันทีที่มีมืออุ่นสัมผัสโดนตัว เจ้าแมวบนตาก็ส่งเสียงร้องครางออกมาเหมือนกับพอใจในสัมผัสอ่อนโยน

“ปกติชิมบ้ำไม่ค่อยให้ใครลูบตัว ผมเพิ่งเคยเห็นมันอ่อนคนอื่นนอกจากผมเป็นครั้งแรก ดีจังเลยนะครับคุณธีร์” เศรษฐีออกมาอย่างตื่นเต้นปนดีใจ มือเล็กกริบหยิบโทรศัพท์มือถือถือที่อยู่ในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนขึ้นมาถ่ายรูปรายใหญ่

ชิมบ้ำ หรือเจ้าแมวพันธุ์เมนคูนทำราวกับดีใจอะไรบางอย่างในตัวของธีรราช มันขึ้นไปนอนอยู่บนตักกว้างไม่ขยับไปไหน กว่า มันจะยอมลุกออกไปก็เล่นเอาเหน็บกินขาทั้งสองข้างของเขาเลยทีเดียว ชายหนุ่มพุดคุยกับคู่ค้าหนุ่มและเจ้าของร้านอย่างเคร่งต่ออีกสักพักก็ขอตัวกลับไปทำงานที่บริษัท กระทั่งกาแพที่ไม่ได้ตั้งใจสั่งก็ยังมีจนหมด

“ขอใบเสร็จหน่อยนะคะครับ”

“นี่ครับ”

เศรษฐีกระดาศีขาวที่ลงรายละเอียดเรื่องเวลาเพื่อไว้ใช้ในการตรวจเช็คตามระบบของร้านมาดู แล้วจุดปลายนิ้วลงที่เครื่องคิด

เงินสักพักก็ยื่นใบเสร็จให้ลูกค้านุ่มอย่างคล่องแคล่ว

“ขอบคุณที่มาอุดหนุนนะครับคุณธีร์ ไว้โอกาสหน้าพบกันใหม่รอบหน้าผมมีข้าวห่อไข่ให้เป็นพิเศษเลยนะครับ”

“ลูกค้าคุณมีออกเยอะ จะจำผมได้จริงหรือครับ” ธีรราชถามออกมา แต่ไม่คิดว่าคำตอบที่ได้รับกลับมากจะเหนือความคาดหมายอยู่มาก

“เห็นแบบนี้ผมจำลูกค้าแม่นนะครับ โดยเฉพาะคนหน้าตาดีอย่างคุณธีร์ ผมจำได้แน่ๆ ครับ” เศรพุดไปหัวเราะไป คำเอ่ยแซวที่เขา มักใช้พูดคุยกับลูกค้าเป็นประจำถูกเอ่ยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าคำพูดนั้นเป็นเหมือนเมล็ดพันธุ์ที่ถูกหย่อนลงไปกลางใจของธีรราชเสียแล้ว

ธีรราชเดินออกมาจากร้านแล้ว แต่หัวใจของเขากลับไม่ได้ติดตามออกมาด้วย เดินไปได้ไม่กี่ไกลก็ต้องหยุดชะงัก เขาหยิบกระดาษออกมาจากกระเป๋าเสื้อสูท มันคือคูปองที่ได้กหนุ่มเจ้าของร้านให้มา ดูเหมือนเขาจะต้องขอบคุณเจ้าแมวมัมนั้นแล้วที่ทำให้เขามีโอกาสกลับมาที่คาเฟ่แมวนี้อีกครั้ง...

(Φ∇Φ)

ความรักของคุณธีร์กับการเริ่มต้น

เครหาวด้อนรับเช้าวันใหม่ ดวงตาสีวอลนัตหลุมองเวลา
บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือซึ่งบอกเวลาเจ็ดโมงเช้า สองขาขยับขึ้นลง
อย่างอารมณ์ดีระหว่างกวาดตาดูรีวิจจากลูกค้าที่แวะมาเยี่ยมเยือน
ร้านในแอปฯ ตัวเอฟสี่น้ำเงิน ภาพของแมวน้อยทั้งหลายถูกคุณ
ลูกค้าถ่ายและเผยแพร่ไปทั่วโลกออนไลน์

Naru marin : น้องแมวในบ้าน Neko's Homu น่ารักมากกก
ขนฟูนุ่มดูสุขภาพจิตดีทุกตัวเลย ฮืออ อยากจะกลับไปเล่นกับน้อง ๆ
อีกรอบแล้ว

Fin017 : ราคาค่าเช่าไม่แพง แถมยังได้เล่นกับน้องแมวอย่าง
จุใจ นี่มันสวรรค์ของทาสแมวอย่างพวกดิฉันชัด ๆ! ป.ล. เจ้าของร้าน
น่ารักมากแถมกก

Pimpisa Nareenat : กร๊อต ร้านอยู่ที่ไหนอะ บอกที เห็นภาพ

น้องแมวล้วนไม่ไหววว อยากไปเล่นกับน้อง

Karatin Sawandi : น้องแมวเป็นมิตรมาก อาหารที่ร้านก็อร่อย ขอแนะนำข้าวห่อไข่น้องแมว บนไข่มีซอสมะเขี๊วดาดเป็นรูปน้องแมวน่ารัก ๆ เอาไว้ด้วย ถ่ายรูปออกมาคือดี แคมเจ้าของร้านยังเจดี คอยถามตลอดว่าต้องการอะไรเพิ่มเติมไหม ประทับใจค่ะ

กระแสบริบตี ๆ อีกมากมายถูกแชร์ออกไปอย่างล้นหลาม นั่นก็พอจะทำให้ใบหน้าหวานแต่มีด้วยรอยยิ้มกว้างตั้งแต่หัววัน ปลายนิ้วเลื่อนหน้าจอที่ไม่รู้จะสิ้นสุดเมื่อไรดูไปเรื่อย ๆ และแน่นอนว่าไม่ลืมกดเซฟภาพน่ารัก ๆ พวกนั้นเอาไว้ด้วย

เครอ่านไปหัวเราะไป บางทีก็ตอบลูกค้าบางคนที่ถามเกี่ยวกับร้าน หรือไม่ก็คอมเมนต์แซวลูกค้าคนสนิทที่มักเจอหน้ากันบ่อย ๆ กระทั่งสะดุดตากับคอมเมนต์หนึ่ง

หือ?

Love88 : แมวหนัก เจ้าของร้านน่ารัก...

เมื่อเครลองกดเข้าไปส่องดูก็เห็นเพียงภาพโพรไฟล์สีดำสนิท เหมือนเพิ่งสร้างขึ้นมาไม่นาน สงสัยคงเป็นลูกค้าที่ซื้ขายสักคน ไม่ใช่เรื่องแปลกเท่าไร หลาย ๆ คนก็แยกเฟซฯ ส่วนตัวกับเฟซฯ ที่เอาไว้ใช้ทำธุระเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่มารีวิวให้เขารู้สึกขอบคุณมากแล้ว คิดได้แบบนั้น ปลายนิ้วเล็กก็จิ้มแป้นพิมพ์ระรัวก่อนจะกดส่ง

Kate Kananat : ขอขอบคุณครับ ^^

เมี้ยว~

“ว่าไงชิมบ้า อยากรงไปแล้วหรือ” เครื่องล่าวทักทายเจ้าแมวยักษ์ของเขาอย่างสนิทสนม ปลายจมูกแตะลงที่จมูกเล็กๆ สีชมพู ก่อนจะขยับไปมาเบาๆ ชิมบ้าเป็นแมวตัวแรกที่เขารับมาเลี้ยง มันมีนิสัยที่ค่อนข้างซื่ออ่อน แต่เป็นแค่เฉพาะกับเขา อาจเพราะเลี้ยงดูมันมาตั้งแต่ยังเด็ก นอกจากนี้ยังชอบนอน แอ้มยังกินเก่งอีกด้วย

“เดี๋ยวปะป้าจะไปเตรียมอาหารให้นะ ชิมบ้า ไลก้า ตามมาเร็วว” เสียงเล็กๆ ถูกตัดให้สูงขึ้นเล็กน้อยเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเจ้าสิ่งมีชีวิตขนฟู เมื่อพูดถึงอาหารเจ้าแมวมดมอย่างไลก้าก็ไม่รีรอ รีบกระโดดลงจากที่นอนตามเคธไปทันที

การมีบ้านเป็นคาเฟ่แมวดูไม่ใช่เรื่องแย่อะไร แอ้มยังสะดวกเรื่องเปิดปิดร้าน เขาจัดการเทอาหารกระป๋องใส่ชามสี่สไลด์ เจ้าสองตัวก็มาคลอเคลียที่ขาเพื่อรอรับอาหาร ทันทีที่จานอาหารถูกวางลงที่พื้น เจ้าแมวยักษ์ทั้งสองตัวก็รีบวิ่งแจ้นไปก้มหน้าก้มตากิน

เครย๋อดตัวยังมองแมวมักทั้งสองตัวของเขากินอาหาร ก่อนจะยื่นมือออกไปสัมผัสกับเส้นขนอ่อนนุ่มเบาๆ ความจริงแล้วที่ร้านยังมีแมวอีกหลายตัว แต่มันถูกแยกให้อยู่ในห้องส่วนตัวชั้นล่าง ถ้าจะถามว่าทำไมเจ้าสองตัวนี้ถึงได้มีสิทธิพิเศษกว่านะหรือ นั่นก็เพราะชิมบ้าอยู่มาก่อนที่เขาจะเปิดคาเฟ่เสียอีก แรอนอนด้วยกันเป็นปกติอยู่แล้ว ส่วนเจ้าไลก้าเห็นติดเล่นและชนแบบนี้ แต่มันก็เป็นแมวที่ติดเขาเอามากๆ ถ้าไม่พาขึ้นมานอนด้วยก็จะส่งเสียงร้องทั้งคืน สุดท้ายเขาก็แพ้ลูกอ่อนเจ้าแมวมดม ต้องพามันขึ้นมานอนด้วยทุกคืน

หลังจากไลก้ากินอาหารเสร็จแล้วมันก็แลบลิ้นสีชมพูยืดยาวออกมาเลียเศษอาหารที่ติดอยู่ตามริมฝีปาก ภาพพวกนี้น่ารักมาก

อย่าบอกใคร จนกระทั่งเขาไม่สามารถอดทนต่อความน่ารักได้อีก
 เศรษฐีผู้มั่งคั่งมีอายุเพียงสี่เดือนแต่ขนาดตัวใกล้เคียงกับ
 เคียงชิมบ้ำที่อยู่มาแล้วสามปีขึ้นมาบนตัก แล้วใช้ฝ่ามือหยุกกลุ่ม
 ก้อนเนื้อตรงหน้าท้องอย่างนุ่มนวล

เขาเลี้ยงมันดีเกินไปหรือว่ามันตัวใหญ่อยู่แล้วกันนะ

“ไลก์ว่า อย่าไปกัดของลูกค้าอีกนะรู้ไหม หนูทำให้ปะป๊า
 ต้องจ่ายค่าเสียหายไปหลายบาทแล้วนะรู้หรือเปล่า เจ้าตัวแสบ”

ในทุกวันนี้จะตักเตือนเจ้าตัวดีไม่ทำให้ทำลายข้าวของ แม่เขา
 จะรู้ว่าเป็นเรื่องปกติสำหรับแมว แต่ถ้าไม่ห้ามปรามกันบ้าง รายได้
 ที่ได้มาก็คงต้องเอาไปชดใช้ค่าเสียหายจนหมดแน่

“ถ้ายังเอาอุ้งเท้านี้ไปฝนเล็บกับของของลูกค้า ปะป๊าจะไม่
 เงินซื้ออาหารกระป๋องดี ๆ แบบนี้ให้กินแล้วนะ”

เหมียว~

เศรษฐีวาระเมื่อเห็นว่าเจ้าแมวส่งเสียงร้องตอบราวกับ
 เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

เมื่อวานเจ้าไลก์ก็ไปฝนเล็บที่กระเปาะของลูกค้าคนใหม่เข้า
 ระหว่งที่เขากำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ที่หลังร้าน ทันทึที่พนักงานมาแจ้ง
 เขาก็รีบออกไปดู พอเห็นโลโก้แบรนด์ดังติดอยู่บนกระเปาะใบนั้น
 ปฏิเสธไม่ได้ว่าทำเอาหน้าตาของเขาตกใจในทันทีเดียว เขาเคยเห็นใน
 เน็ต จำได้ว่าราคาใบละเป็นหมื่น ถึงแม้อีกฝ่ายจะไม่ใส่ใจเอาความ
 แต่เขาก็รู้สึกไม่สบายใจเอาเสียเลย

แม้มูลค่าคูปองเข้าคาเฟ่แมวฟรีจะเทียบไม่ได้กับราคากระเปาะ
 แบรินด์เนม แต่ก็หวังว่ามันจะช่วยชดเชยให้คุณลูกค้าน้ำใหม่ได้บ้าง
 ถึงอย่างนั้นเขาก็คิดว่าคงไม่ได้พบคุณคนนั้นอีกแล้ว เขาเป็นคนที่คุณ

ภูมินัดมาประชุมที่ร้าน อีกฝ่ายคงแค่มาตามทีมนัด ไม่ได้เป็นทาสเจ้าแมวน้อยพวกนี้

ระหว่างที่มัวแต่เหม่อลอยคิดถึงเหตุการณ์เมื่อวานก็รู้สึกว่ามีอะไรดูนตึ้นมาจากทางด้านหลัง เป็นชิมบ้ำที่กินอาหารเสร็จแล้ว

“หือ? ว่าไงคนแก่ง กินอิ่มแล้วหรือ”

ชิมบ้ำส่งเสียงร้องเมี้ยว เคาะจึงลุกขึ้นเอื้อมมือไปหยิบกระป๋องสีชมพูลงมา ช้างโนบรจุนนมแมวเลียหลากหลายรสชาติเอาไว้ดวงตาของชิมบ้ำส่องประกาย รีบเขยิบเข้ามาใกล้ๆ เมื่อเห็นว่าเคาะกำลังตัดซอง อึ้งเท่าที่เหมือนสวมถุงเท้าสีขาวเอาไว้ก็รีบยื่นมาตะปบมือของเคาะเพื่อทรงตัวแล้วแลบลิ้นออกมาชิมรสชาติแสนอร่อย

เคาะจับเข้าที่หัวซึ่งปกคลุมด้วยเส้นขนสีดำของมันอย่างรักใคร่ “เข้านี้ให้แมวเลียเล่นนะ ถือเป็นรางวัลที่เมื่อวานเข้าไปปลอบใจคุณลูกค้า เก่งมาก ๆ”

ไลก้าเห็นว่าชิมบ้ำได้กิน มันก็อยากกินด้วย เจ้าแมวส้มที่ยังอยู่บนตักจึงพยายามยื่นขึ้นแล้วยื่นหน้าเข้าไปใกล้ แต่ในช่วงเวลาที่ลิ้นของมันกำลังจะได้สัมผัสกับรสชาติแสนอร่อยนั้น อาหารแมวเลียก็ถูกขยับออก

“ให้ชิมบ้ำกินก่อน ของไลก้าเอาไว้ทีหลัง ทำโทษเจ้าเด็กดีที่ก่อเรื่อง”

ช่วงเช้าของเคาะหมดไปกับการเล่นกับแมวและเตรียมอาหารให้แมวเป็นส่วนใหญ่ เมื่อเขาก็มมองโทรศัพท์มือถืออีกครั้งก็เห็นว่าถึงเวลาแล้ว คนตัวเล็กจึงรีบลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว สวมชุดพนักงานของ Neko's Homu ก่อนจะหยิบผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาลอ่อน

มาพาดที่เอวแล้วจับสายผูกอ้อมไปมัดไว้ด้านหลัง

ทันทีที่ประตูชั้นบนเปิดออก เจ้าซิมบ้ำกับไลก้าก็รีบวิ่งลงไป อย่างรู้หน้าที่ เขาเดินตามพวกมันลงไป เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ พนักงานในร้านค่อย ๆ ททยอยมา

ร้านของเขาเปิดรับพนักงานทั้งฟูลไทม์และพาร์ทไทม์ ส่วนใหญ่วันธรรมดาจะเป็นพนักงานที่ทำประจำ ส่วนเสาร์อาทิตย์จะมี พนักงานพาร์ทไทม์ที่เป็นนักศึกษาบ้าง ตอนเด็ก ๆ เขาเคยใฝ่ฝันว่า อยากเลี้ยงแมว แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาต เมื่อได้เป็นเจ้าของร้านคาเฟ่ แมวนี้เลยอยากเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ หรือใครก็ตามได้เข้ามาใกล้ชิด กับเจ้าก้อนขนพวกนี้

พนักงานทุกคนทำความสะอาดเช็ดถูตามหน้าที่ของตัวเอง ก่อนร้านเปิด รวมทั้งอาหารกระป๋องสำหรับแมวก็นำมาเทใส่ไว้ในชามที่วางไว้ตามจุดต่าง ๆ สองสามจุด ทันทีที่ประตูชั้นระหว่าง พื้นที่พักผ่อนกับพื้นที่ในร้านถูกเปิดออก อั่งเท้าทั้งสี่หลาย ๆ คู่ก็วิ่ง แฉ่นออกมา เจ้าแมวน้อยบางตัวกระโดดขึ้นไปบนคอนโดแมว หา ที่นอนซึ่งเป็นที่ประจำก่อนจะบิดขี้เกียจไปมา บางตัวก็วิ่งถลาเข้าไป หาไม้ตักแมวที่เหวี่ยงสะบัดไปมาโดยพนักงาน

เมี้ยว~

“เดซี เดียวนี้อ้วนจ้ำม่ำใหญ่แล้วนะเรา” เคซท์ทักทายแมวพันธุ์สกอตติชที่เข้ามาคลอเคลียอยู่ที่ขา เขาก็มลงไปลูบคางที่ปกคลุมด้วยเส้นขนสีเทาสลับขาวฟู ๆ นั่น มันส่งเสียงครางออกมาประมาณว่า เกาอีกที เกาอีกที นั่นทำให้คนที่เบ็นทาสแมวอย่างเคซท์ปฏิเสธไม่ได้ คราวนี้ตั้งใจลงน้ำหนักมือมากกว่าเดิม จนร่างนุ่มนวลค่อย ๆ ทิ้งตัวลงไปนอนที่พื้น

ระหว่างที่กำลังเป็นเครื่องนวดส่วนตัวให้เดซี่ก็มีเสียงทักทาย
ดังขึ้นเหนือศีรษะ ทำให้ดวงตาสีวอลนัตต้องละออกจากเจ้าก้อนขน
ตรงหน้าชั่วคราว

“สวีสวีค๊ะเคธ”

“สวีสวีคัรบพีเหมียว วันนี้ขอฝากดูแลเจ้าแมวกับลูกค้ำเหมือน
เดิมนะคัรบ”

“ยินดีค๊ะ ว่าแต่เมื่อกวานเป็นยังงัยบ้างค๊ะ ได้ยินว่าไลก้าก่อเรื่อง
อีกแล้ว พีมัวแต่รับลูกค้ำคนอื่นอยู่เลยไม่ทันเข้าไปห้าม ต้องขอโทษ
ด้วยนะ”

เคธรีบส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่ใช่ความผิดของพีเหมียวเลยคัรบ
เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว โชคดีที่คุณลูกค้ำคนเมื่อกวานไม่ได้โกรธ
แถมยังใจดีไม่ถือสาอะไรด้วย”

“ดีแล้วละค๊ะ ต่อจากนี้คงต้องจับตาเจ้าตัวดีไม่ให้คลาดสายตา
เลย”

ฟังคำพูดของพีพนักงานสาวแล้วเคธก็ส่งเสียงหัวเราะพร้อม
พยักหน้าเห็นด้วย หลังตรวจเช็คสภาพความเรียบร้อยของร้าน ป้าย
หน้าร้านจึงถูกเปลี่ยนเป็นคำว่า ‘เปิด’

ขณะที่แม่ตักแมวถูกมือเล็กกวัดแกว่งหลอกล่อเจ้าแมวเด็กที่
เพิ่งรับมา เสียงใสจากกระพรวนที่แขวนอยู่บนประตูก็ดังขึ้นเป็นครั้ง
แรกของวัน เคธอมยิ้มกว้างอย่างสดใส มีลูกค้ำมาเข้าขนาดนี้ด้วย
สงสัยคงทนคิดถึงแมวน้อยพวกนี้ไม่ไหว

จะเป็นใครกันนะ

“ยินดีต้อนรับคัรบ”

เคธหันไปมองทางประตูเพื่อกล่าวต้อนรับลูกค้ำ แต่เมื่อเห็น

ใบหน้าของลูกค้า ดวงตาของเขาก็เบิกกว้าง ชูดสูทสีดำเนียบ เส้นผม
ที่ใส่เจลจัดทรงเป็นระเบียบ ในมือยังคงถือกระเป๋าที่เป็นรอยจาก
เหตุการณ์เมื่อวาน

“คุณธีร์!”

(Φ∇Φ)

คุณธีร์กับการพูดคุย

“คุณธีร์!” เครื่องไปเล็กน้อย เขาไม่คิดว่าลูกค้าที่มาแต่เช้าจะเป็นเจ้าของกระเป๋าคุณกรณีย์ของไลก้า แต่ก่อนที่เขาจะเหม่อลอยไปมากกว่านั้น กระดาษคั่นหน้าคั่นตาก็ถูกยื่นมาให้ เครื่องมันมาก่อน จะก้มมองดู ใช่แล้ว มันคือคู่มือเขาร้านพรีที่เขาเพิ่งมอบให้อีกฝ่ายไปเมื่อวาน

“คุณเคยบอกผมเองนะครับว่ามีข้าวห่อไข่น่องแมว ผมยังไม่ได้อ่านมือเช้า ข้าวห่อไข่น่องเป็นตัวเลือกอาหารเช้าที่ดีมากนะครับ” ธีร์ราชเริ่มเปิดบทสนทนาอย่างเป็นธรรมชาติ ริมฝีปากคลายออกนิด ๆ เป็นรอยยิ้ม

เคยเหมือนเห็นแสงออกมาจากรอยยิ้มนั้น มันเจิดจ้าชวนแสบตามาก เขาต้องกะพริบตาอยู่หลายครั้งก่อนที่นาฬิกาต่อมาจะค่อย ๆ รวบรวมสติ ใจดีสู้เสือเข้าไว้เถอะ! คุณธีร์คงไม่ได้มาทวงค่ากระเป๋าหรอก...

“แน่นอนครับ คุณธีร์นี่ที่โต๊ะทางนั้นได้เลยนะครับ เดี่ยวผมไปสั่งมาให้”

ธีรราชพยักหน้าตอบรับ สองเท้าก้าวเดินไปตามตำแหน่งที่เคธบอก วางกระเป๋าแล้วนั่งลงบนเบาะสตัลล์ญี่ปุ่น เพิ่งนั่งได้ไม่กี่นาที เด็ก ๆ ขนฟูในร้านก็เริ่มเดินเข้ามาคลอเคลียอย่างรู้หน้าที่ มือใหญ่ยกขึ้นลูบอย่างเบามือ

ขณะที่เคธเอาแต่มองภาพนั้นจากอีกทางหนึ่งก็มีพนักงานสาวคนหนึ่งวิ่งแจ้นมากระซิบกระซาบอยู่ที่ข้างหู

“พี่เคธ ๆ! คนนั้นใครอะ ทำไมหล่อขนาดนี้ ฟังทำงานที่นี่มาเกือบเดือนแล้วยังไม่เคยเห็นหน้าเลย”

“เป็นลูกค้าใหม่ล่ะ เพิ่งมาครั้งแรกเมื่อวาน ชื่อคุณธีร์” เคธตอบพนักงานสาวไฟแรงที่ตอนนี้จ้องมองคุณเขาจากทางด้านหลังอย่างไม่วางตา

“ลูกค้าใหม่ซะด้วย สงสัยจะถูกใจอะไรสักอย่างในร้านจนกลับมาใหม่แน่ ๆ ว่าแต่ทำไมฟังถึงรู้สึกคุ้นหน้าเขาจัง” ฟางยกกำปั้นขึ้นแตะที่ฝ่ามือของตัวเองขณะที่ใช้ความคิด ท่าทางตลกขบขันนั้นทำเอาเคธหัวเราะ พลงยกมือขึ้นลูบศีรษะพนักงานสาวคนสนิท

“พูดเป็นเล่นไปฟาง อีกอย่าง...คุณธีร์คงตั้งใจเด็ก ๆ ของร้านเรานั้นแหละ น่ารักขนาดนี้ใครจะไปทนไหว เนอะ คอตตอน” เคธหันไปพูดกับเจ้าแมวพันธุ์เอกซ์โซติกชอร์ตแฮร์ที่นอนฟังเขาคุยอยู่ตรงเคาน์เตอร์มาได้สักพัก จมูกบี้แบนของมันขยับขึ้นลงอย่างน่าเอ็นดู “งั้นเดี๋ยวพี่ไปสั่งอาหารให้คุณธีร์ก่อน ฝากดูแลเด็ก ๆ ด้วยนะ ถ้าลูกค้าคนไหนมาใหม่อย่าลืมอธิบายกฎด้วย”

“รับทราบค่ะ” นักศึกษาสาวยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาทำท่าตะเบ๊ะ

เรียกเสียงหัวเราะจากเด็กหนุ่มได้ทันที

ร้าน Neko's Homu สถานที่ที่เป็นเหมือนบ้านอันแสนอบอุ่นของเหล่าแมวน้อยทั้งหลาย พวกเขาจะต้อนรับลูกค้าด้วยอุ้งเท้าแสนนุ่ม เส้นขนนุ่มนวล ทำทาทนน่ารัก ๆ คลอเคล้าไปกับเสียงดนตรีเบา ๆ ที่เปิดเอาไว้ตลอดเวลาเพื่อสร้างบรรยากาศสบาย ๆ ให้แก่ลูกค้าที่มาเยือน แต่ดูท่าลูกค้าหน้าใหม่ที่มาตั้งแต่เช้าวันนี้จะไม่ได้ตีตั๋วไปกับบรรยากาศสักเท่าไร

ธีรราชนั่งก้มหน้ามองหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองมาสักพักหนึ่งแล้ว แต่ความจริงสายตาของเขากลับไม่ได้จดจ่ออยู่กับหน้าจอ แสงสีฟ้าเลยแม้แต่หน่อย สิ่งที่เขาสนใจมีเพียงเจ้าของร้านหนุ่มที่กำลังยืนทำคางอยู่แถวเคาน์เตอร์รับอาหาร เส้นผมสีน้ำตาลนุ่มนวลฟูเล็กน้อย ถ้าได้สัมผัสจะมันมือขนาดไหน

ระหว่างที่คิดเรื่อยเปื่อยเขาก็รู้สึกถึงแรงกดเบา ๆ แถวต้นขา กะพริบตาอยู่สองครั้งก็พบว่าเจ้าแมวยักษ์ตัวเมื่อก่อนยืนอยู่ตรงหน้าเขา มันอ้าปากหวาเผยคมเขี้ยวเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ ธีรราชยื่นมือออกไปลูบหัวของมันอย่างเบาเมื่อ ซิมบ้าคลอเคลียกับฝ่ามือใหญ่ ก่อนจะเริ่มขยับอุ้งเท้าคู่หน้าพรางกายที่หนักถึงหกกิโลฯ ขึ้นมาอยู่บนตัวธีรราชได้สำเร็จ

ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าทำไมแมวตัวนี้ถึงได้ถูกใจเขานัก บนตัวเขามีกลิ่นที่มันชอบหรืออย่างไรกัน

ในตอนที่ยังหาคำตอบไม่ได้ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ ๆ

“ดูเหมือนซิมบ้าจะชอบคุณธีร์มากจริง ๆ นะครับ” เคยเดินเข้ามาทักทายลูกค้าเพียงคนเดียวในร้านพร้อมถาดที่มีอาหารส่งกลิ่นหอมฉุยในมือ เขาย่อตัวลงแล้ววางจานอาหารลงบนโต๊ะด้วยความ

คล่องแคล่ว “นี่ครับข้าวห่อไข่น่องแมว หวังว่าคุณธีร์จะถูกปากนะ ครับ เป็นสูตรพิเศษของทางร้านเลย”

ข้าวห่อไข่น่องแมวอร่อยถูกใจมาเป็นทรงสวย ด้านบนวาดรูป น่องแมวด้วยซอสมะเขือเทศ ทั้งน่ารักและมีความโดดเด่นขนาดนี้ จึงไม่แปลกเลยที่มันจะเป็นเมนูแนะนำของร้าน

“จะให้ผมชิมชิมบ้างออกมาให้ก่อนไหมครับ คุณธีร์จะได้ทานสบายๆ” เคตเสนออีกฝ่าย มีใจก๊อมนคนที่หนักถึงหกกิโลฯ ทับอยู่บนตักคงทำอะไรไม่สะดวก เขามองแล้วยังรู้สึกอึดอัดแทน ทว่าทันทีที่ยื่นมือออกไป เจ้าตัวดิบนตักก็ส่งเสียงร้องประท้วงเป็นเชิงบอกว่า มันไม่ยอมออกจากที่ตรงนี้แน่

“ไม่เป็นไรครับ” ธีรราชส่ายหน้า

เคตทำหน้าที่แปลกใจ ไม่นานก็คลายยิ้มออกมาอีกครั้ง “คุณธีร์ ใจดีจังเลยครับ”

ธีรราชถูกคำชมใจมตีจนหัวใจพองโต โชคดีที่เคตไม่ทันสังเกต ว่าใบหูของเขากำลังเปลี่ยนเป็นสีแดงแจ๋ ชายหนุ่มเปลี่ยนมาสนใจอาหารตรงหน้าแทน ทันทันทีที่ใช้ช้อนตักควั่นร้อนก็ลอยฟุ้ง ข้างในเป็นเหมือนข้าวผัดอเมริกัน ไล่กรอกและเบคอนอัดแน่นอยู่ข้างใน ดูก็รู้ว่าคุ้มค่างับราคา เพราะความใส่ใจจากเจ้าของร้านหรือเปล่าละ มันถึงได้ออกมาดีขนาดนี้ เขาเป่ามันให้พอหายร้อนก่อนส่งเข้าปาก ท่ามกลางสายตาที่จับจ้องมา

ถึงการจ้องจะดูเสียมารยาทอยู่บ้าง แต่กับเจ้าของร้านคนนี้ ธีรราชกลับไม่ได้รู้สึกอย่างนั้น กลับกันเขายังอยากให้อีกฝ่ายหันมา มองตัวเองให้นานขึ้นอีกด้วย สนใจแค่เขาเพียงคนเดียว...

เมื่อเห็นว่าลูกค้าน้ำใหม่กินเมนูดีเด่นของร้านเข้าไป เคตก็

‘ไม่สามารถปกปิดความตื่นเต้นในใจได้อีก หัวใจของเขาเต้นตึกตัก
 “เป็นยังไงบ้างครับ ถูกปากคุณธีร์หรือเปล่า”

ธีรราชมองไปที่เคธ ปฏิเสธไม่ได้ว่าท่าทางกระตือรือร้นนั้นดู
 น่ารักมาก “อร่อยมากครับ”

แค่ได้ยินคำว่า ‘อร่อย’ ปากของเคธก็ฉีกยิ้มกว้าง

“ผมบอกแล้วว่าคุณธีร์จะต้องชอบ พุดตามตรงผมไม่คิดเลย
 ว่าคุณธีร์จะมาที่นี่อีก ดีใจจริงครับ”

ธีรราชชะงักไปเล็กน้อย เขาเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของเด็ก
 หนุ่มเจ้าของร้านอย่างสงสัย “ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะครับ”

สีหน้าของอีกฝ่ายดูจริงจังขึ้นมาหลายส่วน ทำเอาเคธถึงกับ
 ไปต่อไม่ถูก ปลายนิ้วชี้ทั้งสองจิ้มเข้าหากันขณะพยายามถ่ายทอด
 ความคิดของตัวเองให้หนุ่มชุดสุทพั้ง

“ก็คุณธีร์ดูไม่น่า...เอ่อ...แบบจะชอบมาที่แบบนี้เท่าไหร่นะ
 ครับ เมื่อวานก็เป็นเพราะคุณภูมินัดคุณมาคุยงานเลยไม่แปลกใจ
 เท่าไหร่ แต่ไม่คิดว่าคุณจะมาที่นี่ด้วยตัวเองอีก”

ธีรราชฟังแล้วก็เงยไป ภาพลักษณะเครื่องขีมิของเขาคงจะขัด
 กับบรรยากาศสบาย ๆ ของที่นี่ แน่ละ จะมีใครสวมชุดสุทมาร้าน
 คาเฟ่แบบนี้บ้าง อีกฝ่ายจะคิดแบบนั้นก็คงไม่แปลก ธีรราชครุ่นคิด
 อยู่สักพักก่อนเอ่ยตอบตามความจริง

“คุณเคธพุดถูก ความจริงผมไม่ได้สนใจคาเฟ่แมว แต่พอได้
 มาครั้งหนึ่งแล้วก็รู้สึกเหมือนจะหยุดมาไม่ได้เลยครับ” ธีรราชอธิบาย
 “เมื่อวานคุณภูมินัดมาคุยเกี่ยวกับงานออกแบบเสื้อผ้าสัตว์เลี้ยงโดย
 ใช้แมวเป็นหลัก เขาเลยอยากให้เราได้ชิมชับบรรยากาศของร้าน
 ที่เต็มไปด้วยแมว”

“เสื้อผ้าสัตว์เลี้ยงเหรอครับ! สูดยอดไปเลยคุณธีร์” เศรษฐจะ
ประหลาดใจสุดๆ จนควบคุมเสียงตัวเองไม่ได้

“แค่เสื้อผ้าสัตว์เลี้ยงเองครับ ทางผมยังไม่รู้ว่าจะทำออกมา
ได้ดีหรือเปล่า”

“ผมมั่นใจว่าคุณธีร์ต้องทำได้แน่ครับ ขอแค่ใกล้ชิดกับพวกแมว
บ่อยๆ ถ้ามีอะไรที่ผมช่วยได้ บอกได้เลยนะครับ ผมยินดีช่วยเต็มที่”
เจ้าของร้านคาเฟ่แมวพูดจ้อไม่หยุด “ถ้าทางคุณธีร์ออกแบบเสร็จ
แล้ว ผมจะรีบซื้อคอลเล็กชันนั้นคนแรกเลยครับ ชิมบ้างกับเด็ก ๆ ที่
ร้านจะได้มีชุดน่ารัก ๆ ใส่ต้อนรับลูกค้ากัน”

เมื่อเศรษฐถึงแมวบนตึกก็คล้ายกับมีความคิดบางอย่างแล่น
เข้ามาในหัวธีรราช ดวงตาสีดำเข้มหลุมมองเจ้าของเส้นขนสีดำขาว
ที่นอนบนตึกอย่างสบายใจ ทันใดแววตาของเขาก็เกิดประกาย

“บริษัทของผมอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ ถ้าผมจะมาทุกวัน แล้วขอ
เยี่ยมเด็ก ๆ ในร้านมาเป็นนายแบบของงานได้ไหมครับ”

เศรษฐะงักกับคำพูดของธีรราชอยู่ไม่น้อย แมวของเขากำลังจะ
ได้เป็นแบบเสื้อผ้า ให้ตายสิ! นี่มันความฝันแน่ๆ

เจ้าของคาเฟ่หนุ่มนี่ก็อยากยกมือขึ้นมาตบแก้มของตัวเองให้
รู้ว่าเขาไม่ได้ฝันไป แต่ติดที่ว่าถ้าทำแบบนี้ธีรราชอาจตกใจแล้ว
เข้าใจว่าเขาเป็นบ้าก็ได้ เด็กหนุ่มพยายามสะกดกลิ่นความรู้สึก แต่
ถึงแม้เขาจะอดทนแค่ไหน ดูเหมือนดวงตากลมโตของเขาจะหลอก
อีกฝ่ายไม่ได้ มันส่องประกายจนแทบปล่อยลำแสงวิบวับออกมาอยู่
แล้ว

ใบหน้าหวานขยับขึ้นลงแรงๆ จนแทบหลุด “แน่นอนครับ ถ้า
เรื่องแค่นั้นล่ะก็ สบายมาก”

ธีรราชเห็นอีกฝ่ายตกลงก็รู้สึกเบาใจ จากนั้นทั้งคู่ก็พูดคุยกันต่ออีกหลายเรื่อง เคธเป็นคนพูดเก่ง เรื่องที่พูดคุยกันส่วนมากจะเกี่ยวกับแมว ทั้งที่ได้พิเศษอะไร แต่เขากลับไม่มีความรู้สึกเบื่อเลย แม้แต่นิดเดียว อีกทั้งยังอยากจะรู้จักคนตัวเล็กให้มากขึ้น

ในระหว่างที่เคธเอาแต่ใช้เวลาอยู่กับลูกค้าคนโปรด ลูกค้าคนอื่นก็เริ่มทยอยเข้ามาในร้านมากขึ้นจนกระทั่งบรรยากาศภายในร้านเริ่มคึกคัก พวกเขาพูดคุยกันอย่างเป็นธรรมชาติ น่าเสียดายที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นมาคั่นบทสนทนาของพวกเขา ธีรราชปิดหน้าจอบนไบหน้าเขียนชัดว่ายังไม่อยากไปจากที่นี่เท่าไร

“ดูเหมือนผมจะต้องกลับไปทำงานแล้วละครับ”

“เดี๋ยวผมไปส่งครับ” ว่าแล้วเคธก็ลุกขึ้นเดินตามธีรราชไป ทว่าไม่ทันถึงหน้าประตูดี ร่างสูงโปร่งนั้นก็หันกลับมา คนที่เดินตามหลังไม่ทันระวังเลยชนเข้ากับอีกฝ่าย ไบหน้าเล็กฝังลงที่กลางอก เมื่อเงยหน้าขึ้นมาถึงได้รู้ว่าไบหน้าอยู่ใกล้กันมาก ลมหายใจอุ่นที่พ่นออกมาชวนให้จ๊จจี้ ก็อ้อนเนื้อที่อกซ้ายของเคธเต็มระล่ำไม่เป็นจังหวะ

“เป็นอะไรไหมครับ”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ระวังเอง”

ทันทีที่ได้สติเคธก็รีบกลับมายืนตัวตรง กลิ่นหอมอ่อนๆ บนตัวของธีรราชทำเอาเขาเคลิบเคลิ้มไปครู่หนึ่ง คุณธีรจะอันตรายเกินไปแล้ว! แต่ก่อนที่จะสติหลุดไปมากกว่านั้น เจ้าโทรศัพท์เครื่องสีดำก็ถูกยื่นมาตรงหน้า

“คุณเคธจะรังเกียจไหมครับ ถ้าผมจะขอเฟซๆ ส่วนตัวเอาไว้พูดคุย”

“ยินดีครับ ๆ” เครีรับโทรศัพท์มาพิมพ์ที่อยู่แยกเคาน์เตอร์ของตัวเองลงในช่องทางการติดต่ออย่างกระตือรือร้น ก่อนยื่นให้เจ้าของ “นี่ครับคุณธีร์ สามารถติดต่อมาได้ตามสะดวกเลยนะครับ”

“ได้ตลอดเวลาเลยเหอะครับ” ธีร์ราชตาม

เครีรับพยักหน้าหงึก ๆ “สำหรับคุณธีร์ผมพร้อมรับสาย รอดูผลงานของคุณอยู่นะครับ”

“คุณเครีเองถ้ามีเรื่องอะไรก็ติดต่อมาได้เหมือนกันนะครับ”

“ขอบคุณครับคุณธีร์ ขอให้ทำงานราบรื่นนะครับ” เครีโบกมือลาและยื่นรถส่งเจ้าของแผ่นหลังกว้างขึ้นรถสี่ค้ำคันหรูจนกระทั่งแล่นออกไปไกล เขาถึงเดินกลับเข้าร้าน แต่เมื่อก้าวเท้าเข้ามาได้แค่เพียงสองก้าว พนักงานสาวอย่างฟางก็รีบถลามาหาเขาทันที

“ที่เครีให้เฟซฯ ไปเหอะ ไหน ๆ ขอดูหน่อยสิ”

สิ้นเสียงของพนักงานสาวจอมอยากรู้ เสียงแจ้งเตือนของโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นในทันที

Teerarat Nimhaemin ส่งคำขอเป็นเพื่อน+

เครีกดตอบรับ วินาทีต่อมาก็เกิดความอยากรู้ไม่แพ้กัน แต่ครั้นลองกดเข้าไปดูที่โพรไฟล์ ตาของเครีก็แทบถลนออกมา ภาพของธีร์ราชในชุดสูทกับบุคคลซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังทั้งดารา เซเลบ และยังมีภาพออกงานอีกมากมาย ทุกอย่างมันดูน่าทึ่งไปหมด ที่สำคัญกว่านั้นคือตรงประวัติส่วนตัวยังมีการระบุโลโก้แบรนด์เสื้อผ้าอันดับต้น ๆ ไว้อย่างเด่นชัด

งั้นที่คุณธีร์บอกว่าทำงานเกี่ยวกับการออกแบบชุด...

คุณธีร์ทำงานในบริษัทตัวอย่าง Clownly เหรอ! นี่เขาเข้าไป
เกี่ยวข้องกับคนมีชื่อเสียงเข้าซะแล้วหรอเนี่ย!

ตั้ง!

หือ?

เคธกตเข้าไปในเพจของร้าน

Love88 ได้แสดงความคิดเห็นบนโพสต์ของคุณ

Love88 : แมวน้ำไซค์ เจ้าของร้านน่ารักเหมือนเดิม

(Φ∇Φ)

คุณธีร์กับรอยฝากรัก

เจ้าของรองเท้านั่งสีดำก้าวไปบนพื้นกระเบื้องสีขาว สะอาดภายในอาคารที่อบอุ่นด้วยกลิ่นหอมสะอาดจากเครื่องปรับอากาศ ทันทีที่ธีร์ราชเหยียบย่างเข้ามาในตึกบริษัท ผู้คนภายในนั้นก็เหมือนถูกหยุดเวลา พวกเขาวางเอกสารและข้าวของทั้งหมดในมือลงก่อนหันมากล่าวทักทายอย่างเช่นทุกวัน

“สวัสดีครับ ท่านประธาน”

“สวัสดีค่ะ ท่านประธาน”

คำทักทายอีกมากมายในช่วงเช้าของวันถูกส่งมาทักทายตลอดทางที่เขาก้าวผ่าน ธีร์ราชได้ยืนยันจนรู้สึกเบื่อหน่าย ในใจคิดว่าคำพูดนอบน้อมพวกนี้สู้ไม่ได้เลยกับคำทักทายด้วยการเรียกชื่อเขาที่ร้านคาเฟ่แมวเมื่อเช้า สีหน้าของคนตัวเล็กดูตลกใจมากที่เห็นเขาทำเอาอยากเอ๋อแฉะ แต่ถ้าผลอพุดอะไรไม่เข้าทำออกไปก็เกรงว่าจะล้มเหลวตั้งแต่ยังไม่เริ่ม จึงได้แต่อดทนเก็บเงียบอยู่ในใจ

ภายในอาคารของบริษัท Clownly นั้นเต็มไปด้วยเทคโนโลยีทันสมัย ไม่ว่าจะเป็นหุ่นยนต์ทำความสะอาดหรือลิฟต์ที่ต้องใช้บัตรพนักงานสแกนเท่านั้นถึงจะขึ้นได้ นอกจากนั้นพนักงานทุกคนจะถูกจำกัดให้ขึ้นและลงได้แค่ชั้นที่เกี่ยวข้องกับงานของตัวเองเท่านั้นเพื่อรักษาความปลอดภัย ส่วนคนที่เป็นประธานอย่างธีรราชนั้นมีลิฟต์ส่วนตัว แน่แน่นอนว่าสามารถเข้าออกได้ทุกชั้น เพียงแค่สแกนบัตรหรือนิ้วมือ ที่สำคัญลิฟต์ส่วนตัวนั้นยังเชื่อมกับห้องของธีรราชโดยตรง ต่างจากลิฟต์ทั่วไปที่เชื่อมต่อกับทางเดินนอกห้อง ซึ่งใช้ได้เฉพาะเลขานุการหรือคนที่ต้องการเข้ามาติดต่อท่านประธานหนุ่มเท่านั้น

ธีรราชกดปุ่มชั้นกลางของอาคาร หลายคนมักเข้าใจผิดว่าห้องของประธานควรอยู่ชั้นบนสุดของตึก ตามหลักความเชื่อว่าจะได้ไม่มีใครสามารถยื่นเหยียบหัวของเจ้าของบริษัท แต่ที่จริงแล้วนั้นการอยู่ชั้นกลาง ๆ ทำให้ติดต่อกับแผนกต่าง ๆ ได้สะดวก และยังหนีได้รวดเร็วกรณีเกิดเหตุฉุกเฉิน

ในที่สุดลิฟต์ก็เปิดออก ณ ห้องทำงานส่วนตัวของธีรราช มันถูกตกแต่งอย่างเรียบง่ายเกินกว่าจะเป็นห้องของประธานบริษัท Clownly มีเพียงแต่พื้นพรมสีแดงผืนนุ่มที่ทำให้ห้องดูสะอาดตากว่าห้องทำงานปกติทั่วไป ผ่นังห้องเป็นกระจกใส จากชั้นนี้มองออกไป จะเห็นวิวตัวเมืองซึ่งพอจะเป็นทัศนียภาพไว้พักสายตายามพักผ่อนได้

ประธานหนุ่มหย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้ได้ไม่นาน เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เข้ามาได้”

ครั้นสิ้นเสียงอนุญาต ประตูบานใหญ่ก็ถูกเปิดออก ปรากฏ

ร่างเลขชาฯ สาวในชุดฟอร์มของบริษัท กรอบแว่นบนใบหน้าสะท้อนภาพชินตาของธีรราชที่กำลังนั่งอ่านเอกสารอยู่ที่โต๊ะทำงาน เธอเดินมาพร้อมกับกระดาษหลายแผ่นในมือก่อนจะยื่นให้ธีรราช

“เอกสารเกี่ยวกับงานบริษัทคุณภูมิคะท่านประธาน ในนั้นระบุรายละเอียดทุกอย่างไว้อย่างชัดเจน คุณภูมิฝากมาบอกด้วยว่าถ้ามีตรงไหนยังไม่เคลียร์ก็สามารถติดต่อไปได้ตลอดค่ะ”

“แล้วเขาได้นัดเวลาอัปเดตความคืบหน้างานหรือเปล่า”

“ทางนั้นแจ้งว่าอีกประมาณหนึ่งสัปดาห์คะ และเห็นว่าจะนัดที่เดิมนะคะ”

ธีรราชพยักหน้ารับ ในขณะที่เขากำลังกวาดดวงตาสีดำมองแผ่นกระดาษขนาดเอสี่ที่เต็มไปด้วยอักษรสีดำแน่นเอียด เสียงของเลขชาฯ สาวก็ดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มันเต็มไปด้วยความเป็นห่วง

“ความจริงแล้วงานออกแบบพวกนี้ไม่น่าจะต้องถึงมือท่านประธาน ให้นำออกแบบในบริษัทของเราทำก็ได้นี่คะ”

“ถึงผมจะเป็นประธานก็ไม่ได้หมายความว่าผมจะอยู่สบายๆ แล้วโยนงานให้คนอื่น งานที่บริษัทรับมาตอนนี้มีมากจนทำกันแทบไม่ไหว อีกอย่าง...ผมสนใจงานนี้เป็นพิเศษ ผมอยากลงมือทำด้วยตัวเองมากกว่า” ธีรราชตอบโดยไม่เงยหน้ามองคู่สนทนา “ถ้าคุณไม่มีอะไรแล้วกลับไปทำงานต่อเถอะ”

ในเมื่อเป็นคำสั่งของประธาน คนเป็นเลขชาฯ อย่างเธอก็ไม่กล้าที่จะขัดอีก หลอนไค้จึงศีรษะลงเล็กน้อยก่อนเดินออกไป หลังจากเสียงปิดประตูทุกอย่างก็กลับมาสงบเงียบอีกครั้ง ประธานหนุ่มเองก็ดูจะมีสมาธิจดจ่อกับเอกสารตรงหน้ามากขึ้น นัยน์ตาสีดำไล่อ่านข้อความจนถึงบรรทัดสุดท้าย ด้วยทักษะและประสบการณ์ที่มี ใช้

เวลาเพียงไม่ถึงสิบนาทีเขาก็อ่านเอกสารทั้งห้าแผ่นจบ
หลังธีรราชอ่านรายละเอียดทั้งหมดแล้ว เขาหยิบโทรศัพท์
มือถือมาพิมพ์ข้อความส่งหาใครสักคนอย่างรวดเร็ว...

ติง!

เสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าทำให้เขาต้องล้วงมือลงไปหยิบ
โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนออกมา เพียงกดเปิดหน้าจอ
ชื่อของผู้ส่งก็แสดงเด่น ข้อความจากคุณธีรนี่เอง

Teerarat Nimhaemin : สวัสดีครับ

Kate Kananat : สวัสดีครับคุณธีร

เขตกักตักกลับไปตามมารยาท

Teerarat Nimhaemin : ผมกำลังรบกวนเวลาของคุณคุณอยู่
หรือเปล่า

Kate Kananat : ไม่เลยครับ ตอนนี้ที่ร้านมีเด็ก ๆ คอยดูให้
อยู่ ไม่ยุ่งครับ คุณธีรมีอะไรให้ผมช่วยหรือครับ

Teerarat Nimhaemin : ผมอยากทราบว่าร้านของคุณคุณ
เปิดประมาณกี่โมงหรือครับ

Kate Kananat : เปิดสามทุ่มครับ แต่ถ้าลูกค้าเยอะก็จะปิดช้า
หน่อย ประมาณสามทุ่มครึ่งครับ

Teerarat Nimhaemin : เย็นนี้ผมจะไปที่ร้านคุณคุณนะครับ
พอดีผมเพิ่งได้รับคอนเซปต์งานมา หวังว่าคุณคุณจะยังเปิดต้อนรับ

ไอ้ เพิ่งได้รับมอบหมายงานไม่นาน คุณธีร์ก็ดูกระตือรือร้น
อยากทำงานซะแล้ว

Kate Kananat : แน่นนอนครับ! คุณธีร์จะให้ผมจองโต๊ะไว้เลย
ไหมครับ

Teerarat Nimhaemin : ได้เหวอครับ

Kate Kananat : สำหรับคุณธีร์ได้อยู่แล้วครับ จะมาประมาณ
กี่โมงเหวอครับ

Teerarat Nimhaemin : น่าจะถึงประมาณสองทุ่มครับ

Kate Kananat : โอเคครับ

เคาะซังกแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง ตอบแบบนี้จะเป็นการจบบท
สนทนาที่ดูห้วนเกินไปหรือเปล่า เอ...คุณธีร์ทำงานเหนื่อย อย่าง
น้อยควรจะมีอะไรกระตุ้นเป็นกำลังใจให้เขาสักหน่อยหรือเปล่านะ

หลังจากบ่นพึมพำกับตัวเองอยู่พักใหญ่ จังหวะนั้นดวงตา
สีวอลนัทก็เหลือบไปเห็นอะไรบางอย่าง เขาอุ้มเจ้าชิมบ่าที่กระโดด
เข้ามาคลอเคลียอย่างได้จังหวะขึ้นมา ยกโทรศัพท์มือถือให้สูงขึ้น
ก่อนจะกดถ่าย

ติ๊ง!

ข้อความถูกส่งกลับมาอีกครั้ง คราวนี้ธีร์ราชถึงกับเลิกคิ้วอย่าง
สงสัย

หือ?

ทันทีที่กล่องข้อความถูกเปิดออก ใบหน้าของธีร์ราชก็แดงเรื่อ
มือร่อนซ่าเหมือนกับกำลังถือเฟือกרון เพราะในครั้งนี่เจ้าตัวส่ง

ภาพถ่ายแนบมากับข้อความด้วย มันเป็นภาพของเคอร์ที่กำลังอุ้มเจ้าซิมบ้าด้วยมือเดียว ดวงตาสีสวดยหียตามรอยยิ้มยิ่งเสริมเสน่ห์ให้แก่ดวงตาคู่นั้น

Kate Kananat : ผู้ ๆ นะครับคุณธีร์ น้องแมวทางร้านรออยู่
นะครับ

อ่า...ธีร์ราชเสียอาการเข้าแล้ว

ข้อความขึ้นว่าอ่านแล้ว แต่รออยู่นานพอสมควรก็ยังไม่ได้รับการตอบกลับจากอีกฝ่าย สงสัยคุณธีร์คงกำลังยุ่ง งานในบริษัทเดิมที่ก็แทบไม่ค่อยมีเวลาพักอยู่แล้ว ยิ่งเป็นบริษัทใหญ่คงต้องกำลังรุ่นจนวนหัวหมุนกันอยู่แน่ ไม่รบกวนแล้วดีกว่า

ในตอนที่เราตัดสินใจว่าจะเก็บโทรศัพท์มือถือ จู่ ๆ ก็มีเสียงแจ้งเตือนข้อความเข้าดังขึ้น เขาเปิดอ่านก่อนจะหลุดหัวเราะออกมา เมื่อได้เห็นว่าอีกฝ่ายส่งสติ๊กเกอร์แมวเหมียวชูสองนิ้วกลับมาให้หน้าตาของเจ้าสติ๊กเกอร์แมวนั้นดูน่ารักเกินกว่าที่คุณธีร์จะใช้ ถึงอย่างนั้นก็ตั้งใจตอบกลับ คุณธีร์เป็นคนน่ารักจริง ๆ ด้วย

เข้มาพิกาหมนวนตั้งคำที่ว่าเวลาไม่รอใคร เพียงไม่นานแสงอาทิตย์ก็เริ่มลับขอบฟ้า ดวงจันทร์ลอยเด่นแทนที่ ร้านค้าเริ่มทยอยปิดลง ห้องถนนปกคลุมด้วยบรรยากาศเงียบเหงา มีเพียงร้าน Neko's Homu บ้านแสนอบอุ่นของเหล่าแมวน้อยที่ยังคงเปิดต้อนรับเหล่าทาสทั้งหลายให้เพลิดเพลินกับเจ้านายขนฟู แสงสีเหลืองนวลส่องสว่างผ่านกระจกใสดึงดูดสายตาของผู้คนที่สัญจรไป

มาให้ต้องหยุดมอง

เมี้ยว~

“ว่าไงบับเบิ้ล มาขอขนมอีกแล้วหรือ” เคธย่อเข่าลงไปพูดคุยกับแมวในร้าน บับเบิ้ลเป็นแมวพันธุ์เอกซีไซติกชอร์ตแฮร์หรือจะเรียกว่าเป็นพี่น้องกับเจ้าคอตตอนที่กำลังนอนหลับอยู่บนคอนโดแมวกกลางร้านก็ว่าได้ ร่างของมันอ้วนจ้ำม่ำกว่าพี่ของมันอยู่มาก ไม่ว่าจะสัมผัสตรงไหนก็ให้ความรู้สึกเหมือนของเหลวไปหมด “ไม่ได้นะ ลูกค้าป้อนขนมให้เยอะแล้ว เดี่ยวจากแมวจะกลายเป็นหมูอ้วนๆ เอน้ำ”

เคธเอ่ยแถมมันพร้อมยกนิ้วจิ้มจุ่มกิสซิมพูบี้แบนอันเป็นเอกลักษณ์ “อีกเดี๋ยวคุณธีร์ก็จะมาแล้ว บับเบิ้ลอยากเป็นนายแบบหรือเปล่าเอ่ย”

ระหว่างที่เจ้าของร้านหนุ่มกำลังหยอกล้ออยู่กับเจ้าบับเบิ้ล เสียงกระพรวนบนประตูก็ดังขึ้น

“อ๊ะ คุณธีร์มาแล้วหรือครับ” เคธเหลือบตามองนาฬิการูปแมวที่ถูกนำมาแขวนตกแต่งไว้บนผนัง ก่อนจะพบว่าเพิ่งจะหนึ่งทุ่มแต่ไม่ทันได้เอ่ยอะไร ธีรราชก็ซิงพุดขึ้นมาก่อน

“รถไม่ติดเลยมาถึงเร็วกว่าที่คิดนะครับ ว่าแต่ลูกค้าเยอะพอควรเลย ถ้ายังไม่มีที่ว่าง สองทุ่มผมค่อยกลับมาอีกรอบก็ได้ครับ”

“ไม่มีปัญหาครับ ผมจองโต๊ะไว้ให้คุณธีร์แล้ว ทางนี้ครับ”

เคธเดินนำ ธีรราชเดินตาม คราวนี้เขาเลือกที่นั่งข้างหน้าต่าง เพราะมันสามารถมองเห็นวิวข้างนอกได้ ได้ยินมาว่าภาพต้นไม้สีเขียวๆ ช่วยให้คนเราสามารถผ่อนคลายลงได้ ยิ่งถ้าหากฝนตกมันคงจะเป็นมุมที่หลาย ๆ คนใฝ่ฝันแน่

“ที่นั่นตรงนี้เป็นยังไงครับ แคบไปหรือเปล่า” เศรษฐมขึ้นหลัง จากธีรราชนั่งลงที่โต๊ะเรียบร้อยแล้ว

“ไม่เลยครับ”

“คุณธีรทานอะไรมาหรือยังครับ ถ้ายังผมจะไปเอามาให้ครับ กองทัพต้องเดินด้วยท้องนะครับ ไม่งั้นจะไม่มีแรงทำงานเอานะครับ”

“ผมเพิ่งทานมาจากบริษัท รอบหน้าดีกว่าครับ”

“อ้อ...” เศรษฐมหน้าเหมือนเสียดายนิด ๆ ถึงอย่างนั้นก็ไม่มี ลืมอีกยี่มทีหนึ่ง “ถ้าฉันเชิญตามสบายนะครับคุณธีร”

เศฐตั้งใจจะปล่อยให้อีกฝ่ายได้มีเวลาส่วนตัวเงียบ ๆ คาดไม่ ถึงว่าในขณะที่เขากำลังจะหันหลังเดินจากไปกลับมีฝ่ามืออุ่น ๆ ยื่น มาจับข้อมือของเขา เศฐทำงานอยู่ในห้องแอร์มาทั้งวันร่างกายจึง เย็นเฉียบ แต่มือของคุณธีรนั้นอุ่นมาก

เด็กหนุ่มชะงักไป กะพริบตาปริบก่อนจะส่งเสียงงุนงองออกมา “ครับ?”

“ผมอยากให้คุณเศฐอยู่ตอนทำงานด้วย เพื่อว่าคุณเศฐจะมี ใจเดี๋ยดี ๆ สะดวกไหมครับ”

“อ๊ะ ได้ครับ ๆ แต่มีผมอยู่ด้วยจะไม่ทำให้คุณธีรเสียสมาธิกว่า เดิมหรือครับ” เศฐถามด้วยแววตากังวลอย่างปิดไม่มิด เขาเป็นพวก ประเภทชอบคุยจ้อ อยู่เงียบ ๆ ไม่เป็น กลัวว่าแทนที่อีกฝ่ายจะได้ ทำงานจะต้องมาฟังเรื่องไร้สาระจากปากเขาเสียมากกว่า

ธีรราชรีบส่ายหน้า “ไม่เลยครับ มีคุณเศฐอยู่ด้วยทำให้ผมมี กำลังใจทำงานมากกว่า”

คำพูดชวนชื่นอายหลุดออกมาจากปากของธีรราชอย่างเป็น ธรรมชาติ แต่กลับทำให้เศฐประหม่าแล้วยิ่งเล็กล็กเข้าไปใหญ่

เอ...นี่เขาคิดไปเองหรือเปล่าว่าคุณธีร์พูดจาเหมือนคนกำลัง
จิบ

เคธรวรรวมความกล้าอยู่พักใหญ่ พอเขาหันไปมองก็พบว่า
ธีรราชกำลังมองตัวเองอยู่ นั่นทำให้เขาเห็นใบหน้าอีกฝ่ายชัดเจน
เครื่องหน้าคมสัน รูปร่างสูงโปร่งได้สัดส่วน ไม่มีทางที่คนอย่างคุณ
ธีร์จะมาชอบคนธรรมดาอย่างเขา เพื่อฝันเกินไปแล้วคุณธีร์!

“งั้นผมนั่งอยู่ข้าง ๆ ถ้าคุณธีร์อยากให้ช่วยอะไรก็บอกเลยนะ
ครับ”

ธีรราชพยักหน้า สมุดภาพขนาดครึ่งแขนและดินสอหนึ่งแท่ง
ถูกหยิบออกมาจากกระเป๋า เพียงแค่ตัวดปลายดินสอก็ปรากฏเส้น
สีดำ ขยับไม่เท่าไรก็เริ่มเห็นเป็นรูปเป็นร่าง เคธรมองอย่างไม่วางตา
ในใจอดที่จะไม่ได้ว่าวันหนึ่งเขาจะได้มีโอกาสเห็นคนในบริษัทแบรนต์
ดังวาดรูปด้วยตาตัวเอง แต่มบุญของเขาคงเยอะมากจริง ๆ

“คุณธีร์วาดรูปสวยมากเลยนะครับ ใช้เวลาไม่เท่าไรก็ได้ภาพ
แล้ว ถ้าเป็นผมนะ คงวาดได้แค่ภูเขากับต้นมะพร้าวแน่ ๆ” เคธรมอง
ภาพที่ถูกวาดจนเป็นรูปร่างพลางคิดเปรียบเทียบกับความสามารถ
ในการวาดของเขาในตอนนี้อายเสียจนแทบอยากแทรกแผ่นดิน
หนี

ธีรราชฟังแล้วนึกภาพตามก็อดเข้าไปไม่ได้ ภาพภูเขาสองลูก ตรง
กลางมีพระอาทิตย์ มีนกเป็นเหมือนตัว M ตกแตงนิดหน่อย ต้น
มะพร้าวโค้ง ๆ พร้อมลูกมะพร้าวสองสามลูก เป็นภาพเบสิกสำหรับ
ใครหลาย ๆ คน ก่อนที่เขาจะมาได้ถึงขนาดนี้ก็เคยผ่านภาพพวกนั้น
มาเหมือนกัน

“ถ้าคุณเคธร์อยากเรียน ผมจะมาสอนที่นี่ทุกวัน ไม่มีค่าใช้จ่าย

ครับ”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ ครอบคลุมเวลาคุณธีร์เปล่า ๆ ผมไม่มีความสามารถในการวาดหรือครับ” เคธีร์บ่นสายหน้า

“ไม่ครอบคลุมหรือครับ ผมต่างหากที่ต่อจากนี้ต้องเป็นฝ่ายครอบคลุมคุณครบย่อย ๆ” ธีร์ราชทำหน้าที่ครุ่นคิด ไม่นานก็เอ่ยออกมาอีกครั้ง “เอางี้ดีไหมครับ วันอาทิตย์นี้เป็นวันหยุดของร้าน ผมเองก็ว่าง ให้ผมมาสอนคุณเคธีร์วาดรูป ผมเองก็จะได้ฝึกด้วยเหมือนกัน”

เคธีร์ลังเลอยู่นาน ปฏิเสธไม่ได้ว่าจริง ๆ แล้วก็สนใจการวาดรูปเหมือนกัน เขามีความฝันว่าอยากวาดรูปเด็ก ๆ แล้วเอามันมาแขวนตกแต่งในร้าน แต่ราคาค่าเรียนแพงมาก เขาไปซื้อเจลลีปลาหนูที่เป็นขนมโปรดของเด็ก ๆ พวกนี้ได้ตั้งหลายกระป๋องก็เลยไม่ได้ไปเรียนสักที ตอนนี้มีโอกาสแล้ว แถมคุณธีร์ก็เป็นคนเสนอเองด้วย สุดท้ายแล้วคนตัวเล็กจึงพยักหน้าตอบรับ

เวลาผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง แผ่นกระดาษในมือธีร์ราชก็เต็มไปด้วยภาพวาด

“เป็นยังไงบ้างครับ”

“น่ารักมากเลยครับคุณธีร์ ถ้าเด็ก ๆ ที่ร้านได้ใส่ จะต้องน่ารักมากกว่าเดิมแน่ ๆ”

แค่จินตนาการว่าเจ้าพวกขนฟูในร้านสวมเสื้อผ้าหลากสีที่คุณธีร์ออกแบบเดินตัวมดเต็มอยู่ทั่วร้าน มุมปากของเขาก็หุบยิ้มไม่ได้แล้ว คนที่เดินผ่านไปมาหน้าร้านก็ต้องตกหลุมรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้นแน่!

แต่ก่อนที่จะได้ละเมอเพื่อฝันไปมากกว่านั้น เสียงของธีร์ราชก็ลอยเข้ามาในหู

“คุณเคธ ผมต้องรบกวนขอให้คุณช่วยอุ้มน้องแมวมาวัดตัว
หน่อยได้ไหมครับ เขาไปเป็นแบบตัดเย็บนะ”

“อะ...อ้อ ได้ครับ”

เคธพยักหน้าตอบรับแล้วเริ่มครุ่นคิด ตอนแรกเขาคิดจะอุ้ม
เจ้าชิมบ้ำมา แต่พอเห็นมันนอนอยู่ คนเป็นทาสอย่างแท้จริงก็ไม่
กล้าปลุก ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบร้านจนกระทั่งเห็นแมว
น้อยหน้าป้ออย่างคอดตองกำลังนั่งมองเข็มนาฬิกา ไม่รอช้าเขา
ตัดสินใจลุกขึ้นไปอุ้มเจ้าแมวน้อยตัวอ้วนมาทันที

คอดตองเป็นแมวเรียบร้อยแถมยังขี้อ้อน สั่งให้ยืนอยู่หนึ่ง ๆ ก็
เชื่อฟัง การวัดตัวจึงเป็นไปอย่างราบรื่น ส่วนหนึ่งอาจเพราะความ
เชี่ยวชาญของคุณธีร์เองด้วย หลังจัดการวัดขนาดตัวเสร็จเรียบร้อย
เด็กหนุ่มก็ไม่ลืมมอบขนมแมวเลียเป็นรางวัลให้คอดตอง

“คุณเคธพอจะมีน้องแมวที่ตัวใหญ่กว่านี้ด้วยไหมครับ ตอน
จัดโชว์บริษัทคุณภูมิต้องการให้มีหลาย ๆ พันธุ์ ผมเลยอยากทำไว้
ล่วงหน้าก่อน” ธีรราชเอ่ยถามพร้อมกับจดขนาดตัวคอดตองลงบน
กระดาษ

“ถ้าตัวใหญ่ก็ต้องเมนคูน เอ...แต่เมนคูนที่จะเรียกได้ตอนนี้...”

เคธลังเลอยู่พอสมควร เพราะเมนคูนในร้านของเขานอกจากชิมบ้ำ
ก็มีเพียงไลก้า เจ้าแมวส้มคู่กรณีกระเป่าคุณธีร์นั่นเอง เด็กคนนั้นถึง
จะซุกซนแต่ก็ไม่ก้าวร้าว ถ้าขอยืมตัวแป๊บเดียวคงไม่เป็นไร

“ไลก้า ขอวัดตัวแป๊บหนึ่งน้ำ เตียวปะป๊าให้ขนมน้ำ”

เคธเข้าไปอุ้มเจ้าแมวส้มขนฟูสุดรักแล้วพยายามเกลี้ยกล่อม
มันก่อนจะวางลงบนโต๊ะ ธีรราชหยิบสายวัดตัวขึ้นมาเตรียมพร้อม
แต่ไลก้าที่มีอายุเพียงสี่เดือนยังมีนิสัยติดเล่นเหมือนแมวเด็กทั่วไป

ทันทีที่เห็นสายวัดห้อยต่อแต่งอยู่ตรงหน้า สัญชาติญาณแมวของมันก็คล้ายถูกปลุกปั่น อึ้งทำกักรงเล็บหมายจะตวัดจับ โชคร้ายที่สายวัดนั้นถูกดึงออก ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยเนื้อหนังนุ่ม ๆ

พี่!

เพียงแค่เสี้ยววินาทีไต่เท้าก็ได้ฝากฝังรอยรักลงบนมือธีรราชเป็นที่เรียบร้อย เลือดสีแดงไหลซิบ สีหน้าของเคธแปรเปลี่ยนเป็นตกใจ เขารีบอุ้มเจ้าไต่เท้าขึ้นมาส่งให้พนักงานสาวที่ยืนอยู่ไม่ไกล

“คะ...คุณธีร์ ขอโทษนะครับ เป็นเพราะผมไม่ระวังเอง” เคธจับมือธีรราชมาดูใกล้ ๆ ก็พบว่ามีเลือดไหลซึมออกมาจากบาดแผลเป็นทางยาว ถึงจะไม่โชแปงใหญ่แต่ในใจของเคธก็ปั่นป่วนไปหมด เขาเงยหน้าพูดละล่ำละลัก “คุณธีร์รอดสักครู่ครับ ผมจะรีบไปเอากล่องปฐมพยาบาล”

ธีรราชไม่ทันอ้าปากพูดอะไร คนตัวเล็กก็วิ่งแจ้นไปไกลแล้ว ใช้เวลาไม่นานก็กลับมาพร้อมกล่องปฐมพยาบาลขนาดเล็ก

“อาจจะรู้สึกแสบนิดนึง ถ้าคุณธีร์เจ็บต้องรีบบอกผมเลยนะครับ” เคธพูดเสียงสั้นนิด ๆ จากนั้นก็เทน้ำเกลือลงบนสำลี แล้วค่อย ๆ เช็ดทำความสะอาดบาดแผลที่ยาวประมาณสองข้อนิ้วเบา ๆ ทว่ายังไม่ทันไรธีรราชก็ร้องขึ้นมาเสียก่อน

“เจ็บ ๆ เจ็บจังครับคุณเคธ”

เคธตกใจจนหน้าซีด แม้กระทั่งสำลีในมือก็ยังทำหล่น “เจ็บเหรอครับ! เจ็บมากไหมครับ ไปโรงพยาบาลกันไหมครับ”

ครั้นเห็นว่าเด็กหนุ่มเจ้าของร้านทำหน้าที่เล็กเล็กเป็นห่วงเขาในใจของธีรราชก็รู้สึกคันยุบยิบ แม้กระทั่งมุมปากก็ไม่อาจบังคับไม่ให้หยักยิ้ม สุดท้ายเขาก็ทนแกล้งต่อไม่ไหว ยอมสารภาพออกมา

“ฮ่า ๆ ผมล้อเล่นครับ ไม่เจ็บเลยครับ คุณเคธมือเบามาก”

พอรู้ว่าตัวเองถูกแกล้างเข้าแล้ว เคธก็ทำหน้ามุ่ยทันที “คุณธีร์อย่าล้อกันเล่นสิครับ ใจผมหล่นไปอยู่ตาตุ่มแล้ว”

ในใจเคธอยากจะหยิกคนตรงหน้าเหลือเกิน คิดเพียงแค่ว่าอีกฝ่ายเป็นคนเจ็บ แถมแมวในร้านยังเป็นต้นเหตุอีก ถ้าเกิดหยิกให้เจ็บอีกละก็คงน่าสงสารน่าดู แต่เขาตอนโดนแกล้างก็น่าสงสารเหมือนกันนะ!

เคธรวบรวมสติอยู่สักพักก่อนจะเริ่มลงมือทำความสะอาดแผลด้วยสำลีชุบน้ำเกลืออันใหม่

ธีร์ราชมองคนตัวเล็กทำแผลให้เขาแล้วอดถามไม่ได้ “คุณเคธคุณล่องจิ้งเลยครับ เกิดเรื่องแบบนี้บ่อยหะครับ”

“เมื่อก่อนผมโดนพวกแมวจรข่วนบ่อย เลยทำแผลให้ตัวเองจนชินนะครับ แถมร้านคาเฟ่แมวอย่างผมก็ต้องมีเตรียมเอาไว้เผื่อฉุกเฉิน แต่ตั้งแต่เปิดมาคุณธีร์เป็นคนแรกเลยครับที่ได้ไขมัน”

ธีร์ราชมั่นใจว่าควรมีใจดีหรือไม่ที่เขาได้เป็นคนแรกในเรื่องเจ็บตัว

“เสร็จแล้วครับ”

ทันทีที่เคธปล่อยมือออก ปลายเตอร์ลายน้องแมวสีสดใสก็เด่นหราออกมา

“น้องแมว?”

เคธเพิ่งได้สติกลับมาครบถ้วนก็ตอนนี้ เขาลืมไปว่าอีกฝ่ายน่าจะเป็นประเภทคุณชาย คงรู้สึกแย่งที่ไปปลาสเตอร์ลายเด็ก ๆ แบบนี้ แถมคุณภาพก็ไม่ได้ดีอะไร เอาไว้ใช้สำหรับทำแผลชั่วคราวเท่านั้น

“หะ...ที่ร้านมีแต่ลายแบบนี้ คงไม่ถูกใจใช่ไหมครับ เดี่ยวผม

จะให้คนออกไปซื้อให้ไหม”

“ไม่ต้องหรอกครับ แต่คุณเคยเป็นคนทำแผลให้ผมก็คุ้มค่าแล้ว”

“คุณธีร์...” คราวนี้น้ำเสียงของเคอไม่ได้นิ่ง วันนี้เขาถูกชายคนนี้พูดหยอดไม่หยุด พอโดนเข้าจัง ๆ อีกครั้งก็ทำอะไรไม่ถูกแล้ว กระทั่งต้องมองไปทางไหนเจ้าตัวก็ยังไม่รู้

ธีรราชเห็นแบบนี้ก็หัวเราะออกมาเบา ๆ อาศัยช่วงจังหวะที่เคอยังเอาแต่นั่งนิ่งไม่ได้สติขยับใบหน้าเข้าไปใกล้ แล้วกระซิบข้างใบหูหน่อย ๆ นั่น เดิมทีธีรราชมีเสียงไพเราะอยู่แล้ว แต่เมื่อตั้งใจฟังน้ำเสียงนั้นมันยิ่งราวกับมีมนตร์สะกดบางอย่าง

“ถ้าคุณเคยรู้สึกผิดที่เจ้าแมวน้อยชวน ถ้าฉัน...ให้ผมลงโทษเจ้าของน้องแมวแทนดีไหมครับ”

พูดจบธีรราชก็ค่อย ๆ ปล่อยใบหน้าออกมาพร้อมฉีกยิ้มให้เขารอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มที่เจ้าเล่ห์ที่สุดเท่าที่เคอเคยเห็นตั้งแต่เกิดมา คุณธีร์คนนี้จะน่ากลัวเกินไปแล้ว!

ถึงคุณพ่อคุณแม่บนสวรรค์ ลูกของคุณพ่อคุณแม่เจอกับหมาป่าเจ้าเล่ห์เข้าแล้วแหละ!